

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25Co/11/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119437502
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 08. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Soňa Vacková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2024:6119437502.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Vackovej a sudkýň JUDr. Lýdie Gálisovej a JUDr. Márie Malíkovej v spore žalobcu: AUTO MOTO PARK s.r.o., so sídlom Nánanská cesta 3373/72, 943 01 Štúrovo, IČO: 46 464 018, zastúpeného: Advokátska kancelária JUDr. Margita Lonská, s.r.o., so sídlom Kalinčiakova 25, 831 04 Bratislava, IČO: 36 862 282, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XX/XX, XXX XX C., zastúpenému: Mgr. Zsolt Ördögh, advokát so sídlom Turecká 36, 940 23 Nové Zámky, o zaplatenie sumy 1 349,70 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 27. novembra 2023 č.k. 10C/10/2020-393, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1.1. V danej veci sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 1 349,70 eura s príslušenstvom titulom vrátenia pôžičky.

1.2. Súd prvej inštancie prvým rozsudkom zo dňa 16. septembra 2022 č.k. 10C/10/2020-277 žalobe čiastočne vyhovel a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1 162,80 eura s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1 162,80 eura od 23.07.2019 do zaplatenia do 3 dní po právoplatnosti rozsudku. V zostávajúcej časti žalobu zamietol. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému vo výške 72,30 %. Rozsudok napadli odvolaním obe strany sporu. Odvolací súd uznesením zo dňa 26. septembra 2023 č.k. 25Co/124/2022-356 napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

2.1. Súd prvej inštancie v poradí druhým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 186,90 eura s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 186,90 eura od 23.07.2019 do zaplatenia do 3 dní po právoplatnosti rozsudku (výrok I.). V zostávajúcej časti žalobu zamietol (výrok II.). Žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 72,30 % (výrok III.). Svoje rozhodnutie právne zdôvodnil ustanoveniami § 657, § 37 ods. 1, § 41a ods. 1, § 451 ods. 1, 2, § 456, § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 45 ods. 1, 2, 3 zákona č. 725/2004 Z.z. o prevádzke vozidiel v premávke na pozemných komunikáciách v znení účinnom do 20.05.2018, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v znení od 01.01.2015.

2.2. Konštatoval, že v danej veci sa jedná o spor medzi veriteľom a dlžníkom. Existencia písomnej zmluvy o pôžičke zo dňa 28.11.2017 nasvedčuje tomu, že medzi stranami mal vzniknúť záväzkový vzťah zo zmluvy o pôžičke podľa § 657 OZ. Zdôraznil, že zmluva o pôžičke je reálny kontrakt, k jej uzavretiu zákon vyžaduje i skutočné odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi, pričom ak k odovzdaniu peňazí nedôjde, medzi zmluvnými stranami právny vzťah pôžičky nevznikne. Dospel

k záveru, že zmluva o pôžičke zo dňa 28.11.2017 bola právnym úkonom, ktorý vôbec nevznikol z dôvodu, že predmet pôžičky nebol žalovanému odovzdaný. Uvedenú zmluvu vyhodnotil tak, že ide o právny úkon urobený účastníkmi naoko, preto je absolútne neplatný pre nedostatok vážnosti vôle podľa § 37 Občianskeho zákonníka. Poukázal na obsah zmluvy o pôžičke (čl. 2 odsek 1, 2), podľa ktorého veriteľ touto zmluvou prenecháva dlžníkovi peňažnú sumu vo výške 1 122,80 eura, pričom dlžník sa zaväzuje finančné prostriedky z pôžičky použiť výlučne na náklady súvisiace so základným školením kontrolných technikov STK a náklady na skúšku z odbornej spôsobilosti kontrolných technikov (STK). Z výpovede konateľa žalobcu D. A., žalovaného, a svedkov E. B., A. B. staršieho a A. B. mal preukázané, že žalobca uhrádzal náklady súvisiace so základným školením technikov STK zo svojich finančných prostriedkov. To malo za následok, že k uzatvoreniu zmluvy o pôžičke medzi stranami vôbec nedošlo, a to ani v písomnej, ani v ústnej forme. Pri svedkoch E. B., A. B. starší a A. B. by bolo možné mať pochybnosti o ich dôveryhodnosti pre blízky rodinný vzťah k žalovanému, a E. B. je aj žalovaným v obdobnej veci tunajšieho súdu 5C/10/2020, no ich výpovede boli v línii s ostatnými dôkazmi. Z postoja strán, ako aj z výpovedí označených svedkov bolo nepochybné, že strany sa ústne dohodli, že žalobca prihlási žalovaného na základné školenie kontrolných technikov STK, ktorého súčasťou bola záverečná skúška. Žalovaný v konečnom dôsledku riadne, ani opravné skúšky, úspešne neabsolvoval. Hoci medzi stranami existovala ústna dohoda, jej súčasťou nebola dohoda o náhrade nákladov školenia pre prípad neúspešného absolvovania školenia a záverečných skúšok. Po uplynutí niekoľkých mesiacov došlo k stretnutiu medzi žalobcom a žalovaným v sídle žalobcu za prítomnosti konateľov žalobcu a ďalších osôb za účelom riešenia náhrady nákladov základného školenia fyzických osôb na získanie osvedčenia kontrolného technika, no ku konečnej dohode nedošlo (zhodné výpovede konateľa žalobcu, žalovaného, svedkov E. B., A. B. staršieho, A. B., F. G. a G. E. C.). V tomto smere považoval súd prvej inštancie za nepodstatné, aká bola atmosféra tohto stretnutia, či tam boli alebo neboli verbálne útoky na konateľov žalobcu.

2.3. Za tejto situácie súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca na základe ústnej dohody a so súhlasom žalovaného prihlásil žalovaného na základné školenie kontrolných technikov STK. Žalobca listinami preukázal, že spoločnosť TESTEK, a.s., Bratislava zaslala pozvánku na základné školenie kontrolných technikov pre žalovaného, následne pozvánky na skúšku z odbornej spôsobilosti konanej dňa 13.03.2018 o 8.00 hod. a nakoniec aj opakovanú skúšku z odbornej spôsobilosti určenej na deň 13.04.2018 o 8.00 hod. V súvislosti s tým boli žalobcovi spoločnosťou ROBSON, s.r.o., Nitra refakturované náklady za absolvovanie základného školenia pre žalovaného sumou 1 012,80 eura. Žalobca zakúpil e-kolky na skúšku odbornej spôsobilosti žalovaného vo výške 100 eur a opakovanú skúšku e-kolok vo výške 50 eur. Tieto náklady boli žalobcom bezpečne preukázané a ich súčet predstavuje sumu 1 162,80 eura. Napriek tomu žalobu v časti o zaplatenie istiny vo výške 1 162,80 eura zamietol s poukazom na ustanovenia § 45 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 725/2004 Z.z. o prevádzke vozidiel v premávke na pozemných komunikáciách v znení účinnom v čase, kedy žalobca prihlásil žalovaného na základné školenie kontrolného technika a na skúšku z odbornej spôsobilosti. Konštatoval, že hoci z dokazovania nie je zrejmé, či žalobca mal postavenie oprávnenej osoby podľa § 39 ods. 8, alebo podľa § 38 ods. 10 uvedeného zákona, v oboch prípadoch je to však práve oprávnená osoba, ktorá podľa zákona hradí náklady spojené so základným školením (§ 45 ods. 1 a 3 zákona č. 725/2004 Z.z.). Oprávnená osoba tiež prihlasuje fyzickú osobu na skúšku z odbornej spôsobilosti, podľa zákona do siedmich dní odo dňa ukončenia školenia (§ 45 ods. 2 a 3 zákona č. 725/2004 Z.z.), pričom logickým výkladom tohto ustanovenia dospel k záveru, že subjekt, ktorý podáva prihlášku na skúšku z odbornej spôsobilosti je zároveň povinný zaplatiť aj správny poplatok stanovený právnym predpisom. Z uvedených dôvodov dospel k záveru, že žalobca plnil na základe a podľa zákona, nie za žalovaného a bez právneho dôvodu, preto sa žalovaný nemohol bezdôvodne obohatiť na úkor žalobcu. Dodal, že nie je vylúčené, aby oprávnená osoba podľa § 39 ods. 8 alebo podľa § 38 ods. 10 zákona č. 725/2004 Z.z., a fyzická osoba, ktorá by mala byť prihlásená na základné školenie kontrolného technika a na skúšku z odbornej spôsobilosti, uzatvorili dohodu o refundácii vynaložených nákladov oprávnenej osobe. V danej veci však uzatvorenie takejto dohody preukázané nebolo.

2.4. V zostávajúcej časti o zaplatenie sumy 186,90 eura súd prvej inštancie žalobe vyhovel. Konštatoval, že uplatnená suma pozostáva z uhradených faktúr za ubytovanie, vrátane mestskej dane, parkovania a raňajok v hoteli REMY v Bratislave, ktorá bola preukázaná potvrdením o úhrade kreditnou kartou. Vyslovil názor, že žalobcovi povinnosť hradiť tieto náklady za žalovaného zo žiadneho právneho predpisu nevyplývala. Zároveň nešlo o náklady, ktoré možno považovať za súčasť nákladov na základné školenie fyzickej osoby na získanie osvedčenia kontrolného technika. Tým, že ich žalobca zaplatil, plnil za žalovaného bez právneho dôvodu. Navyše žalovaný ubytovanie v mieste konania školenia nepoprel, v podanom odpore poprel len skutočnosť, že by mal nejaké náklady žalobcovi refundovať a vo vzťahu

k ubytovaniu navyše namietal, že ide o nárok za dve osoby. Dospel k záveru, že žalovanému vznikla povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 186,90 eura podľa § 451 ods. 1, 2, § 456 a § 458 ods. 1 OZ. Súčet úhrady hotelových účtov 160,20 eura a mestskej dane, poplatku za parkovanie, raňajky a ubytovanie v hoteli REMY v Bratislave predstavuje 373,80 eura pri dvoch osobách, preto v prípade žalovaného ide o bezdôvodné obohatenie vo výške istiny 186,90 eura ($373,80 : 2$). Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že na pojednávaní dňa 27.11.2023 žalovaný, prostredníctvom svojho právneho zástupcu, tvrdil, že plynutie subjektívnej doby na podanie žaloby je potrebné rátať od uzavretia zmluvy o pôžičke. Pokiaľ tým žalovaný mienil vzniesť námietku premlčania, túto súd prvej inštancie nepovažoval za dôvodnú. Vo vyhovujúcej časti istiny 186,90 eura sa jedná o bezdôvodné obohatenie z titulu plnenia bez právneho dôvodu zo strany žalobcu v prospech žalovaného, a to vo vzťahu k vyššie uvedeným nákladom, ktoré mohli byť hrazené najskôr v období od 05.12.2017. Konanie v tejto veci bolo začaté dňa 21.11.2019, takže pred uplynutím dvojročnej subjektívnej premlčacej doby podľa § 107 ods. 1 OZ a zároveň aj pred uplynutím trojročnej objektívnej premlčacej doby podľa § 107 ods. 2 OZ.

2.5. Konštatoval, že podľa § 517 ods. 2 OZ sa žalovaný dostal do omeškania s plnením peňažného dlhu, a preto mu bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi z priznanej istiny úroky z omeškania podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v znení od 01.01.2015. Predžalobná výzva právnej zástupkyne žalobcu zo dňa 03.07.2019 bola doručená žalovanému dňa 11.07.2019 podľa pripojenej doručky a žalovaný bol vyzvaný na zaplatenie dlžnej sumy v lehote 10 dní od doručenia. Prvým dňom omeškania je tak deň 23.07.2019, a preto boli úroky z omeškania priznané od tohto obdobia a v zostávajúcej časti bola žaloba v časti príslušenstva zamietnutá.

2.6. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 262 ods. 1 k § 255 ods. 2 CSP, pretože každá zo strán mala vo veci čiastočný úspech. Úspech žalovaného predstavuje 1162,80/1349,70, úspech žalobcu je 186,90/1349,70, takže v spore mal celkový úspech žalovaný v pomere 975,90/1349,70 ($1162,80/1349,70 - 186,90/1349,70$) čo pri násobku 100 % tvorí 72,30 %.

3.1. Žalobca podal v zákonnej lehote odvolanie voči výrokom II. a III. a žiadal, aby odvolací súd rozsudok v napadnutých častiach zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie s uvedením právneho názoru smerujúceho k priznaniu nároku žalobcu v plnom rozsahu. Alternatívne žiadal odvolací súd o zmenu rozhodnutia spočívajúcu v priznaní žalovaného nároku v plnom rozsahu žalobcovi a súvisiacimi prvoinštančnými a odvolacími trovami sporu. Dôvodil, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP) a súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP).

3.2. Nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, podľa ktorého zmluva o pôžičke nikdy nevznikla z dôvodu, že finančné prostriedky v sume 1 122,80 eura neboli odovzdané žalovanému na jeho účet, alebo iným spôsobom určeným žalovaným. Tvrdil, že pôžičku poskytol plnením tretej osobe so súhlasom žalovaného a na dohodnutý účel pôžičky, ktorým bolo zabezpečenie kvalifikácie pre žalovaného, teda priamym plnením na účet školiaceho strediska, ktoré zasielalo pozvánky na školenia, platením správnych poplatkov za skúšky a uhradením nákladov spojených so získavaním kvalifikácie ubytovania žalovaného počas návštevy školení. Žalovaný voči takémuto postupu nenamietal. Išlo len o zmenu v platobnom mieste. V prípade úspešného absolvovania školenia a vykonania skúšok mal žalovaný možnosť u neho uzatvoriť pracovnú zmluvu. Preto nebolo pre zmluvné strany podstatné dodržanie sumy v zmluve, išlo o predpokladaný pôžičkový rámec. Jeho povinnosťou bolo financovanie nákladov vo výške, v akej postupne účasťou na školeniach vznikali. Tvrdil, že k upusteniu od vrátenia mohlo dôjsť len vtedy, ak by žalovaný získal kvalifikáciu, následne sa u žalobcu zamestnal a odpracoval si určitý čas. Táto podmienka splnená nebola, preto nastala podmienka vrátenia, čo bolo predmetom sporu, lebo žalovaný tvrdil, že v prípade neúspechu, žiadna dohoda o postupe nejestvovala. Išlo o iné platobné miesto, platenie tretej osobe v prospech dlžníka, čo žiadny zákon nevylučuje a žalovaný s tým konkludentne súhlasil a proti tomu nenamietal. Naopak na základe uhradenia nákladov, sa školení a skúšok zúčastnil, pričom nepopieral, žalobca ich za neho uhradil. Poukázal na bod 14.3.1. odôvodnenia rozsudku a tvrdil, že zo žiadneho zákonného predpisu nevyplýva, že dohoda o zmene platobného miesta môže vyplývať len zo strany dlžníka. Poukázal na výpoveď žalovaného, ktorý uviedol, že zmluvu o pôžičke dňa 28.11.2017 podpísal, hoci si ju neprečítal, po tom, ako sa ústne dohodol na určitých veciach s konateľom žalobcu. Tvrdil, že predmetom tejto ústnej dohody bolo, že zabezpečí školenie, ubytovanie a stravovanie, a žalovaný si sám na svoje náklady zabezpečí len vodičský preukaz na všetky typy vozidiel. Keďže žalovaný nepožadoval, aby plnenie poskytol priamo jemu, na účet alebo v hotovosti, tým konkludentne súhlasil so zmenou v spôsobe/mieste plnenia. Hoci dohoda o zmene platobného miesta nemala písomnú formu, to môže byť výhradne dôvodom relatívnej neplatnosti, ktorej sa žiadna zmluvná strana nedovolala. Tvrdil, že judikatúra pripúšťa, aby sa zmluvne dojednaná forma právneho úkonu, so

zvolením oboch zmluvných strán nedodržala, a poukázal na Nález Ústavného súdu ČR č. I ÚS 1264/11, z ktorého citoval.

3.3. S poukazom na bod 14.3.1. odôvodnenia rozsudku namietal hodnotenie výpovedí svedkov ako selektívne. Na jednej strane súd prvej inštancie považoval preukázanú dohodu o tom, že žalobca preplatí všetky náklady na získanie kvalifikácie a na základe tejto kvalifikácie nastúpi žalovaný k žalobcovi do zamestnania. Na strane druhej konštatoval, že neexistovala dohoda o vrátení nákladov v prípade nezískania kvalifikácie, pretože toto rozporuje žalovaný a svedkovia v rovnakej pozícii ako je žalovaný, teda dlžníci žalobcu v obdobných sporoch, a tvrdí to len žalobca. K tomu poukázal na výpoveď svedka G. H., ktorý potvrdil, že uzatvoril zmluvu o pôžičke za obdobných podmienok a pretože má u žalobcu odpracovaných viac ako 36 mesiacov, zanikla mu povinnosť finančné prostriedky vrátiť. Namietal, že súd prvej inštancie mal objasniť, prečo akceptoval alternatívu vrátenia nákladov odpracovaním, a prečo nemal preukázanú alternatívu vrátenia peňazí pri nezískaní kvalifikácie, ktorá vyplývala z totožných dôkazných prostriedkov. Mal za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, ktoré zaujal už krajský súd v zrušujúcom uznesení. Namietal voči právnomu posúdeniu, podľa ktorého osobitný právny predpis určuje, že platiteľom týchto nákladov je zo zákona žalobca, preto k bezdôvodnému obohateniu neprišlo, keď išlo o povinnosť ktorú mal znášať žalobca. Tvrdil, že ide o formalistické hodnotenie ustanovenia zákona č. 725/2004 Z.z., ktorý je právnym predpisom verejnoprávnym a upravuje zákonom regulovaný postup, ako sa môže osoba stať technikom kontroly a ako sa tiež môže fyzická alebo právnická osoba stať poskytovateľom tejto služby v rámci podnikania ako stanica technickej kontroly. Súkromnoprávne vzťahy medzi technikom a jeho zamestnávateľom nie sú upravené zákonom č. 725/2004 Z.z. citoval ustanovenia § 45 ods. 2, 3 a 5 zákona č. 725/2004 Z.z. a tvrdil, že z nich vyplýva záver, že mechanizmus získania osvedčenia technika pre fyzickú osobu prebieha medzi oprávnenou osobou - stanica STK, resp. žiadateľom o udelenie oprávnenia na jej zriadenie a príslušným úradom ktorý vydáva osvedčenie - okresný úrad a zároveň medzi školiacim strediskom. V tomto procese zastupuje fyzickú osobu - uchádzača stanica STK ako jeho zamestnávateľ/budúci zamestnávateľ. Zákon neupravuje vnútorné vzťahy medzi stanicou STK a jeho zamestnancom, ani nevyklučuje, že by si následne stanica STK, ktorá má technika v pracovnom pomere, nemohla nárokovat náhrady vynaložených nákladov. Okresný súd síce v bode 14.3.1 odôvodnenia dodal, že tento zákon nevyklučuje súkromnú dohodu medzi platiteľom nákladov a osobou za ktorú sa platí, ale mal za to, že k preukázaniu takejto dohody v tomto spore neprišlo. Tvrdil, že táto dohoda vyplýva z písomnej zmluvy o pôžičke aj z výpovedí strán sporu a svedkov. Navyše namietal, že súd prvej inštancie nesprávne aplikoval ustanovenie § 45 ods. 1 druhá veta zákona č. 725/2004 Z.z. aj na poplatky za skúšky formou e-kolku 100 eur a 50 eur, hoci uznal, že pod "náklady na školenie" nemôže spadať suma 186,90 eura za ubytovanie, ktorú sumu uznal ako bezdôvodné obohatenie.

4.1. Žalovaný podal v zákonnej lehote odvolanie voči výrokom I. a III. a žiadal, aby odvolací súd napadnutý prvostupňový rozsudok zmenil tak, že napadnutý výrok I. zruší a žalobu v plnom rozsahu zamietne, pričom o trovách konania rozhodne tak, že žalovanému prizná plnú náhradu trov prvostupňového ako aj odvolacieho konania. Dôvodil, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP) a súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP).

4.2. Namietal, že súd prvej inštancie aj odvolací súd rezignovali na precízne ustálenie správneho a úplného zistenia skutkového stavu. Od počiatku tvrdil, medzi stranami bola uzavretá ústna dohoda, na základe ktorej sa zúčastňoval školení a skúšok technika EK a STK, a dohoda nad rámec zákonnej povinnosti žalobcu znášať náklady súvisiace so školeniami a skúškami, čo potvrdilo aj konkludentné konanie žalobcu a žalovaného. Žalobca náklady uhradil sám alebo na základe preukázania ich zaplataenia žalovaným. Namietal, že súd prvej inštancie nárok žalobcu v napadnutej časti priznal na základe bezdôvodného obohatenia, hoci strany plnili na základe ústnej dohody, z ktorej podľa konkludentného konania strán vyplývala jednoznačná povinnosť žalovaného absolvovať školenia a skúšky technika EK a STK a tomu zodpovedajúca vzájomná povinnosť žalobcu uhrádzať náklady s nimi súvisiace vo svojom mene. Táto dohoda, ani jej časť nebola nikdy zrušená, plnila sa a nebola vyhlásená za neplatnú. Z vykonaného dokazovania nemožno prijať záver, že na školenia a skúšky chodil na základe svojho vlastného rozhodnutia, na svoje náklady, počas trvania pracovného pomeru u iného zamestnávateľa, v čase pracovného voľna alebo počas dovolenky bez akéhokoľvek aspoň ústneho prísľubu žalobcu ako budúceho zamestnávateľa zamestnať žalovaného v prípade úspešného zvládnutia skúšok ako technika EK a STK. Jediné, čo mal znášať boli výdavky na chýbajúci vodičský preukaz, čo nebolo medzi stranami sporné. Tvrdil že konateľ žalobcu ho ubezpečoval, že všetko budú hradiť oni, a zmluvy o pôžičke potrebuje len do účtovníctva. Sporné nebolo, kto má tieto náklady znášať, mal ich

znášať aj znášal žalobca. Definovať teda túto dohodu ako nepomenovanú zmluvu napr. podľa § 51 OZ nemal predstavovať pre súd žiadny problém.

5. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že s dôvodmi odvolania nesúhlasí a vo vyhovujúcej časti považuje rozsudok za vecne správny a žiada ho potvrdiť. Uviedol, že ubytovanie v ubytovacom zariadení žalovaný nikdy nepopieral a vynaložený výdavok nespochybňoval. Bránil sa len existenciou ústnej dohody o nenávratnom hradení nákladov žalobcom, bez ohľadu na to, či vykoná skúšky a zamestná sa, alebo nie. Nebol sporný dôvod, prečo sa školení a skúšok zúčastnil a prečo žalobca vynakladal náklady za žalovaného. Bol ochotný hradiť náklady za školenia a skúšky, aby tak získal pracovnú silu, len za predpokladu nadobudnutia pracovnej kvalifikácie a následnej kompenzácie týchto nákladov prácou zamestnanca. Obojstranná vôľa bola zachytená aj v texte zmluvy o pôžičke a bola dojednaným účelom pôžičky, za predpokladu úspešného absolvovania skúšok. Poukázal na bod 14.3.2. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Súd prvej inštancie mal preukázať, že ubytovanie nespada do tzv. ústnej dohody a žalovaný sa vyjadril, že ostatné súvisiace výdavky si mal platiť sám tak, ako si uhradil vodičský preukaz na všetky typy vozidiel. Navyše podľa § 45 zákona č. 725/2004 Z.z. medzi výdavky na školenie nemožno zaradiť náklady za ubytovanie. Preto sa stotožnil s názorom súdu, že náklady za ubytovanie si mal hradiť sám žalovaný. Náklady hradil na základe písomnej zmluvy o pôžičke, ktorá bola ako právny úkon posúdená ako neexistujúci úkon, teda ide o plnenie z úkonu, ktorý od počiatku neexistoval, čo je jeden z prípadov bezdôvodného obohatenia. Od začiatku sporu popieral, že by hradil náklady žalovaného podľa tvrdenej ústnej dohody. Ani z dokazovania nevyplývalo, že by mal žalovanému hradiť úplne všetko. Ani zhoda sporových strán o "dôvode" účasti na školeniach nesvedčí o tom, že by mal byť uzročený s akousi ústnou dohodou, ktorú popiera. Ústne bol žalovaný informovaný len o podmienkach financovania, nadobudnutia kvalifikácie a následnej možnosti uzatvoriť pracovný pomer, rovnakým spôsobom ako sa uvádza v písomnej zmluve o pôžičke.

6. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že vo vzťahu k zamietajúcej časti má za to, že súd vykonal náležité dokazovanie, správne a úplne ustálil skutkový stav a vec správne právne posúdil. Žalobca obhajuje interpretáciu zmluvy o pôžičke rôznymi spôsobmi, ale plnil v rozpore s ňou. Žiadny prejav žalobcu nepotvrdil, že by ním koncipované zmluvy o pôžičke bral vážne. K jej uzavretiu nedošlo, čo judikoval aj odvolací súd, preto nebolo možné na plnenia žalobcu prihliadnuť ako na plnenia učené na podklade zmluvy o pôžičke. Pokiaľ by bol uzročený s tým, aké konkrétne náklady v akej konkrétnej výške bude povinný sám uhrádzať ak sa mu nepodariť skúšky absolvovať s úspechom, potom by na žiadnu dohodu o učení sa, absolvovaní školení, praxe a skúšok na úkor vlastného pracovného času nepristúpil. Pôžička, podľa konateľa žalobcu, bola potrebná do účtovníctva spoločnosti. Odlišné miesto plnenia pertraktované žalobcom sa neopiera o žiadnu dohodu strán, ktorá by bola preukázaná v konaní, pričom ide o písomný právny úkon, ktorého zmenu je nutné učiniť písomne. Uvedené tvrdenie žalobcu znie nevierohodne a s takouto argumentáciou prišiel žalobca až po tom, čo namietol, že sa neplnilo k jeho rukám a plnenie bolo učené v rozpore so zmluvou o pôžičke, ale v súlade s ústnou dohodou strán, na ktorú poukazoval. Zopakoval svoju argumentáciu z odvolania voči vyhovujúcej časti.

7. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 21.02.2024 uviedol, že od začiatku sporu rozporoval existenciu pôžičky medzi stranami. Nemal úmysel uzatvoriť zmluvu o pôžičke, pri jej podpísaní chýbala jeho slobodná vôľa a vážnosť prejavu vôle, pri absencii ktorých treba konštatovať absolútnu neplatnosť podpísaného kontraktu. Mal úmysel uzavrieť so žalobcom dohodu, ktorou sa zaviazal zúčastniť sa školení a skúšok technika STK a EK, pričom z nej plynul záväzok žalobcu uhrádzať náklady na školenia a skúšky a náklady s nimi súvisiace. Konanie žalobcu a žalovaného boli súladné s obsahom tejto dohody, preto k žiadnemu plneniu bez právneho úkonu a k plneniu v mene žalovaného ani v jeho prospech nedošlo, nakoľko žiaden prospech z plnení nad rámec úhrad vykonaných v zmysle zákona č. 725/2004 nemal. Vynaloženie nákladov žalobcom nemalo pre žalovaného žiaden ekonomický význam a na strane žalovaného nedošlo k akémukoľvek bezdôvodnému obohateniu. Nespochybnil, že za neho žalobca zaplatil náklady ubytovania, ale nebolo preukázané že predmetné náklady hradil sám žalobca ani to, že tieto náklady boli vynaložené v súvislosti s jeho pobytom v hoteli. Plnil pod nátlakom žalobcu, ktorý ho naháňal, aby chodil na prax a školenia, učil sa a chodil na skúšky, hoci na uvedené ani nemal dostatočný časový priestor.

8. Žalobca v stanovisku zo dňa 20.05.2024 uviedol, že finančné prostriedky podľa písomnej zmluvy o pôžičke neposkytol žalovanému, aby zabezpečil, že peniaze budú skutočne použité na dohodnutý účel - finančné krytie nákladov na získanie kvalifikácie pre uchádzača. Preto žalovaný nenamietal, keď

peniaze platil tretím osobám, ale konkludentne sa uhradených školení a skúšok zúčastnil. Výnimka boli náklady na vodičský preukaz, ktorý si žalovaný zaplatil sám. Opätovne poukázal na body 14.3.1 a 14.3.2 odôvodnenia napadnutého rozsudku. Vždy sa správval v súlade so zmluvou o pôžičke. Zopakoval svoje výhrady voči záverom súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu k obsahu ústnej dohody. Tvrdil, že jeho vôľa bola od spísania zmluvy o pôžičke je konzistentná, správval sa dobromyseľne a v súlade s účelom pôžičky. Zopakoval svoje argumenty z odvolania. K tvrdeniu žalovaného, že nevedel aké konkrétne výdavky v akej konkrétnej výške bude musieť uhrádzať ak sa mu nepodarí skúšky vykonať, a že mu nebolo vysvetlené na čo dostáva pôžičku uviedol, že zmluva o pôžičke jasne uvádzala výšku a účel pôžičky. Zároveň mu bolo vysvetlené, že žalobca neznáša náklady za vodičský preukaz. Ak žalovaný zmluvu nečítal, nemôže to byť na škodu žalobcu v zmysle zásady "bdelým patrí právo". Námietku o neznalosti štruktúry a výšky konkrétnych nákladov považoval za účelovú, pretože ani obsah žalovaným tvrdenej ústnej dohody, nebol konkrétnejší. K zmene miesta plnenia uviedol, že zo žiadneho zákonného predpisu nevyplýva, že zmena platobného miesta musí byť navrhovaná výhradne dlžníkom, môže byť iniciovaná oboma stranami a je platná, ak sa na nej strany zhodnú. V tomto prípade ju inicioval žalobca a k súhlasu so zmenou prišlo konkludentným správaním žalovaného, ktorý sa školení aj skúšok zúčastnil a nežiadal vyplatenie prostriedkov na svoj účet. Nedodržanie písomnej formy vo vzťahu k zmene v mieste plnenia môže mať za následok výhradne relatívnu neplatnosť, ktorej sa žalovaný nedovolal. Poukázal na Nález Ústavného súdu ČR č. I ÚS 1264/11. Uviedol, že nesúhlasí s právnym titulom priznaného nároku, ako ho hodnotí súd, no nenamieta voči priznanej časti istiny. Pokiaľ ide o zamietnutú sumu zopakoval, že nesúhlasí s aplikovaním predpisu verejného práva zákona č. 725/2004 Z.z. na súkromnoprávny vzťah sporových strán. Súčasne nesúhlasil s tým, že pod pojem náklady na školenie súd podradil aj náklady za skúšky a opakované skúšky vo výške 150 eur.

9. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 10.07.2024 zopakoval svoju doterajšiu argumentáciu a poukázal na právny názor odvolacieho súdu, ktorý súd prvej inštancie rešpektoval vo vzťahu k zmluve o pôžičke.

10. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolania boli podané stranami sporu v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359, 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňajú náležitosti § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolaní (§ 379, § 380 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), vec prejednal verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP). Dospel k záveru, že podané odvolania nie sú dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, ako vecne správny, podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

11. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

12. V danej veci sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplata 1 349,70 eura s príslušenstvom titulom vrátenia pôžičky. Žalovaný so žalobou nesúhlasil a žiadal ju zamietnuť. Súd prvej inštancie v poradí druhým rozsudkom žalobe čiastočne vyhovel a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 186,90 eura s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 186,90 eura od 23.07.2019 do zaplata do 3 dní po právoplatnosti rozsudku (výrok I.). V zostávajúcej časti žalobu zamietol (výrok II.). Žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 72,30 % (výrok III.). Na odvolanie žalobcu voči zamietajúcej časti a trovám konania, a na odvolanie žalovaného voči vyhovujúcej časti a trovám konania bol rozsudok súdu prvej inštancie predmetom prieskumu odvolacím súdom.

13. So skutkových okolností danej veci vyplýva, že strany sporu podpísali dňa 28.11.2017 písomný právny úkon označený, ako zmluva o pôžičke. Žalobca na základe ústnej dohody a so súhlasom žalovaného prihlásil žalovaného na základné školenie kontrolných technikov STK, ktorého sa žalovaný zúčastnil, a prihlásil žalovaného na skúšku odbornej spôsobilosti aj na opakovanú skúšku. V súvislosti s tým boli žalobcovi spoločnosťou ROBSON, s.r.o., Nitra refakturované náklady za absolvovanie základného školenia pre žalovaného sumou 1 012,80 eura. Žalobca zakúpil e-kolky ako správny poplatok za skúšku odbornej spôsobilosti žalovaného vo výške 100 eur a opakovanú skúšku vo výške 50 eur. Tieto náklady boli žalobcom preukázané a ich súčet predstavuje sumu 1 162,80 eura. Žalobca ďalej platil za žalovaného náklady za ubytovanie s raňajkami za žalovaného v hotely REMY v Bratislave.

14. Podľa § 657 Občianskeho zákonníka, zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

15. Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

16. Podľa § 41a ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak neplatný právny úkon má náležitosti iného právneho úkonu, ktorý je platný, možno sa naň odvolať, ak je z okolností zrejmé, že vyjadruje vôľu konajúcej osoby.

17. Podľa § 451 ods.1 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

18. Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

19. Podľa § 456 Občianskeho zákonníka, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

20. Podľa § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka, musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením. Ak to nie je dobre možné, najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada.

21. Podľa § 45 ods. 1 zákona č. 725/2004 Z.z. o prevádzke vozidiel v premávke na pozemných komunikáciách (účinného do 20.05.2018), základné školenie a zdokonaľovacie školenie fyzickej osoby na získanie osvedčenia kontrolného technika na príslušný druh technickej kontroly a kategóriu vozidla organizuje a zabezpečuje poverená technická služba technickej kontroly vozidiel, ktorá vedie údaje o školení v informačnom systéme a vydáva potvrdenie o absolvovaní základného školenia a zdokonaľovacieho školenia. Náklady spojené so základným školením a zdokonaľovacím školením hradí oprávnená osoba technickej kontroly podľa § 39 ods. 8.

22. Podľa § 45 ods. 2 zákona č. 725/2004 Z.z. o prevádzke vozidiel v premávke na pozemných komunikáciách (účinného do 20.05.2018), na základe potvrdenia o absolvovaní základného školenia alebo zdokonaľovacieho školenia oprávnená osoba technickej kontroly podľa § 39 ods. 8 prostredníctvom poverenej technickej služby technickej kontroly vozidiel prihlasuje na ministerstvo fyzickú osobu na skúšku z odbornej spôsobilosti, a to do siedmich dní odo dňa ukončenia školenia.

23. Podľa § 45 ods. 3 zákona č. 725/2004 Z.z. o prevádzke vozidiel v premávke na pozemných komunikáciách (účinného do 20.05.2018), prihlásiť fyzickú osobu na základné školenie a na skúšku z odbornej spôsobilosti môže aj osoba, ktorá má udelené povolenie podľa § 38 ods. 10; na postup a úhradu nákladov sa rovnako vzťahujú ustanovenia odsekov 1 a 2.

24. Odvolací súd posudzujúc napadnutý rozsudok z hľadiska súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu, citovaných zákonných ustanovení a odvolacích dôvodov dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci v dostatočnom rozsahu dokazovanie potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností, pričom z vykonaného dokazovania vyvodil i správne právne závery. V prvom rade považuje za správny záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého zmluva o pôžičke zo dňa 28.11.2017 bola právny úkonom, ktorý vôbec nevznikol z dôvodu, že predmet pôžičky nebol žalovanému odovzdaný. Rovnako správne bolo vyhodnotenie zmluvy o pôžičke z hľadiska § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka a záver súdu prvej inštancie, že právny úkon urobený účastníkmi je absolútne neplatný pre nedostatok vážnosti vôle. Súd prvej inštancie žalobu v časti o zaplatenie istiny vo výške 1 162,80 eura spolu s úrokom z omeškania zamietol s poukazom na ustanovenia § 45 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 725/2004 Z.z. o prevádzke vozidiel v premávke na pozemných komunikáciách, ktorý bol účinný v čase, kedy žalobca prihlásil žalovaného na základné školenie kontrolného technika a na skúšku z odbornej spôsobilosti. Dospel k záveru, že žalobca mal postavenie oprávnenej osoby podľa § 39 ods. 8, alebo podľa § 38 ods. 10 uvedeného zákona, preto bol podľa zákona povinný hradiť náklady spojené so základným školením (§ 45 ods. 1 a 3 zákona č. 725/2004 Z.z.). Rovnako žalobca, ako oprávnená osoba, bol oprávnený prihlásiť fyzickú osobu na skúšku z odbornej spôsobilosti, podľa zákona do siedmich dní odo dňa ukončenia školenia (§ 45 ods. 2 a 3 zákona č. 725/2004 Z.z.). Logickým výkladom tohto ustanovenia dospel súd prvej inštancie k záveru, že subjekt, ktorý podáva prihlášku na skúšku z odbornej spôsobilosti

je zároveň povinný zaplatiť aj správny poplatok stanovený právnym predpisom. Z uvedených dôvodov dospel k záveru, že žalobca plnil na základe a podľa zákona, nie za žalovaného a bez právneho dôvodu, preto žalovaný sa nemohol na úkor žalobcu bezdôvodne obohatiť. Dodal, že nie je vylúčené, aby oprávnená osoba podľa § 39 ods. 8 alebo podľa § 38 ods. 10 zákona č. 725/2004 Z.z., a fyzická osoba, ktorá by mala byť prihlásená na základné školenie kontrolného technika a na skúšku z odbornej spôsobilosti, uzatvorili dohodu o refundácii vynaložených nákladov oprávnenej osobe. V danej veci však uzatvorenie takejto dohody nemal preukázané. V zostávajúcej časti o zaplatenie sumy 186,90 eura súd prvej inštancie žalobe vyhovel. Konštatoval, že uplatnená suma pozostáva z uhradených faktúr za ubytovanie, vrátane mestskej dane, parkovania a raňajok v hoteli REMY v Bratislave, ktorá bola preukázaná. Vyslovil názor, že žalobcovi povinnosť hradiť tieto náklady za žalovaného zo žiadneho právneho predpisu nevyplývala. Zároveň nejde o náklady, ktoré možno považovať za súčasť nákladov na základné školenie fyzickej osoby na získanie osvedčenia kontrolného technika. Tým, že ich žalobca zaplatil, plnil za žalovaného bez právneho dôvodu. Preto dospel k záveru, že žalovanému vznikla povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 186,90 eura podľa § 451 ods. 1, 2, § 456 a § 458 ods. 1 OZ. Zároveň priznal žalobcovi aj úrok z omeškania odo dňa 23.07.2019, kedy uplynula lehota 10 dní na zaplatenie stanovená v predžalobnej výzve. V zostávajúcej časti žalobu v časti príslušenstva zamietol. Odvolací súd sa s uvedenými závermi stotožňuje. Odvolací súd považuje za vecne správne aj rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti týkajúcej sa trov konania, keďže žalovaný bol v konaní pred súdom prvej inštancie pomerne úspešný. Zároveň odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie napadnutý rozsudok dostatočnej miere po právnej aj skutkovej stránke odôvodnil, keď uviedol svoje úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil a danú vec správne právne posúdil, a preto na správnosť dôvodov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie ďalej iba poukazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

25. Odvolací súd v zmysle § 387 ods. 3 CSP sa pri posudzovaní danej veci zaoberal podstatnými námietkami strán sporu uvedených v odvolaniach.

26.1. S námietkou žalobcu voči záveru súdu prvej inštancie, podľa ktorého zmluva o pôžičke nikdy nevznikla z dôvodu, že objem finančných prostriedkov v nej uvedený v sume 1 122,80 eura nebol odovzdaný žalovanému na jeho účet, alebo iným spôsobom určeným žalovaným, sa odvolací súd nestotožnil. Tvrdenie, že žalobca pôžičku poskytol plnením tretej osobe so súhlasom žalovaného nebolo v konaní preukázané, takýto súhlas nevyplýva ani z predloženej zmluvy o pôžičke a žalovaný ho poprel. Odvolací súd nespochybnuje, že v prípade úspešného absolvovania školenia a vykonania skúšok mal žalovaný možnosť so žalobcom uzatvoriť pracovnú zmluvu, a bolo tiež preukázané, že žalobca sa zaviazal financovať náklady na školenie a skúšky, a žalovaný sa školenia a skúšok aj zúčastnil. Dokonca si na vlastné náklady zabezpečil vodičský preukaz na ďalšie kategórie vozidiel. Jednoznačne však poprel ústnu dohodu o refundácii vynaložených nákladov. Hoci nemožno pripísať na ťarchu žalobcu, že žalovaný zmluvu o pôžičke dňa 28.11.2017 podpísal bez prečítania, táto skutočnosť je právne bezvýznamná vzhľadom na záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého zmluva o pôžičke zo dňa 28.11.2017 bola právnym úkonom, ktorý vôbec nevznikol z dôvodu, že predmet pôžičky nebol žalovanému odovzdaný, ako aj záver, že tento právny úkon je absolútne neplatný pre nedostatok vážnosti vôle podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Z uvedeného vyplýva, že súd prvej inštancie nezistil, že zmluva o pôžičke má náležitosti iného právneho úkonu, ktorý je platný, pretože vyjadruje vôľu konajúcej osoby (§ 41a ods. 1 Občianskeho zákonníka). Pokiaľ žalobca ďalej tvrdil, že predmetom tejto ústnej dohody bolo, že zabezpečí školenie, ubytovanie a stravovanie, a žalovaný si sám na svoje náklady zabezpečí vodičský preukaz na všetky typy vozidiel, uvedené tvrdenie bolo zhodné s tvrdením žalovaného, okrem nákladov na ubytovanie a stravovanie. Nebolo tiež preukázané, že dohoda sa týkala zmeny v spôsobe či v mieste plnenia zo zmluvy o pôžičke. Pokiaľ žalobca poukázal na Nález Ústavného súdu ČR č. I ÚS 1264/11, podľa názoru odvolacieho súdu uvedené rozhodnutie nemožno považovať za rozhodovaciu prax najvyššej súdnej autority podľa čl. 2 Civilného sporového poriadku. Z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. januára 2018 sp.zn. 6 Cdo 29/2017 zverejneného v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 8/2018 pod číslom 71, vyplýva, ktoré rozhodnutia treba považovať za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, pričom rozhodnutie Ústavného súdu ČR, na ktoré poukázal žalobca medzi ne nepatrí. Navyše jeho závery nie je možné na danú vec aplikovať z dôvodu, že ústna dohoda o zmene zmluvy o pôžičke v danej veci preukázaná nebola.

26.2. Odvolací súd nepovažoval za dôvodné námietky žalobcu voči hodnoteniu dôkazov súdom prvej inštancie. Súd prvej inštancie vo vzťahu k zamietajúcej časti vyhodnotil vykonané dokazovanie v bode 14.3.1, kde jasným a zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobu v tejto časti zamietol.

Vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 191 CSP podľa svojej úvahy, každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Skutočnosť, že žalobca sa s vyhodnotením dokazovania nestotožnil ešte neznamená, že skutkové závery prijaté súdom prvej inštancie nie sú správne. Odvolací súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku nesprávneho právneho posúdenia veci podľa ustanovení zákona č. 725/2004 Z.z. Právne posúdenie veci, vychádzalo z právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v ostatnom rozhodnutí, ktorým bol prvý rozsudok súdu prvej inštancie zrušený. Týmto právnym názorom bol konajúci súd viazaný. Navyše odvolací súd v ostatnom rozhodnutí jednoznačne uviedol, že nie je vylúčené, aby oprávnená osoba podľa § 39 ods. 8, alebo podľa § 38 ods. 10 zákona č. 725/2004 Z.z., a fyzická osoba, ktorá by mala byť prihlásená na základné školenie kontrolného technika a na skúšku z odbornej spôsobilosti, uzatvorili dohodu o refundácii vynaložených nákladov oprávnenej osobe. V danej veci však uzatvorenie takejto dohody zatiaľ preukázané nebolo. Rovnaký záver prijal súd prvej inštancie aj v napadnutom rozsudku. Pokiaľ žalobca tvrdil, že takáto dohoda vyplýva z písomnej zmluvy o pôžičke a z výpovedí strán sporu a svedkov, s uvedeným tvrdením sa odvolací súd nestotožňuje. Vo vzťahu k zmluve o pôžičke bol prijatý záver, že táto nevznikla z dôvodu, že predmet pôžičky nebol žalovanému odovzdaný, a ďalej že právny úkon urobený účastníkmi je absolútne neplatný pre nedostatok vážnosti vôle podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Z uvedeného vyplýva, že súd prvej inštancie nezistil, že zmluva o pôžičke má náležitosti iného právneho úkonu, ktorý je platný, pretože vyjadruje vôľu konajúcej osoby (§ 41a ods. 1 Občianskeho zákonníka). Ani z výpovedí strán sporu a svedkov nevyplýva dohoda o refundácii nákladov na školenia a skúšky. Výpoveď G. H. sa týkala jeho vlastného vzťahu so žalobcom a nie vzťahu medzi stranami sporu. Námietku, že súd prvej inštancie nesprávne aplikoval ustanovenie § 45 ods. 1 druhá veta zákona č. 725/2004 Z.z. aj na poplatky za skúšky formou e-kolku 100 eur a 50 eur, odvolací súd nepovažoval za dôvodnú. Stotožňuje sa so záverom súdu prvej inštancie, podľa ktorého z logického výkladu ustanovenia § 45 ods. 2 a 3 zákona č. 725/2004 Z.z. vyplýva, že subjekt, ktorý je oprávnený podať prihlášku na skúšku z odbornej spôsobilosti, je zároveň povinný zaplatiť aj správny poplatok stanovený právnym predpisom. Týmto subjektom je oprávnená osoba podľa § 39 ods. 8, alebo podľa § 38 ods. 10 uvedeného zákona, v danej veci žalobca.

27. Žalovaný v zásade namietal, že súd prvej inštancie nedostatočne zistil skutkový stav. Tvrdil, že medzi stranami bola uzavretá ústna dohoda, na základe ktorej sa zúčastňoval školení a skúšok technika EK a STK, a dohoda nad rámec zákonnej povinnosti žalobcu znášať náklady súvisiace so školeniami a skúškami, ktoré žalobca aj uhradil. Preto namietal, že súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na základe bezdôvodného obohatenia, hoci strany plnili na základe ústnej dohody, z ktorej podľa konkludentného konania strán vyplývala povinnosť žalovaného absolvovať školenia a skúšky technika EK a STK, a tomu zodpovedajúca vzájomná povinnosť žalobcu uhrádzať náklady s nimi súvisiace vo svojom mene. Jediné, čo mal znášať boli výdavky na chýbajúci vodičský preukaz. Teda súd mal definovať túto dohodu ako nepomenovanú zmluvu napr. podľa § 51 OZ. S uvedenou námietkou sa odvolací súd nestotožnil. Samotná skutočnosť, že žalobca zaplatil náklady na za ubytovanie s raňajkami, spolu mestskou daňou a poplatkom za parkovanie ešte nepreukazuje dohodu účastníkov. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že žalobcovi povinnosť hradiť tieto náklady za žalovaného zo žiadneho právneho predpisu nevyplývala a zároveň nešlo o náklady, ktoré možno považovať za súčasť nákladov na základné školenie fyzickej osoby na získanie osvedčenia kontrolného technika. Preto ak žalobca uvedené náklady znášal, v časti zodpovedajúcej 1 nákladov zaplatených za dve osoby tak plnil za žalovaného bez právneho dôvodu. Odvolací súd považuje dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie za vyhodnotenú v súlade s ustanovením § 191 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. Podľa názoru odvolacieho súdu sa súd prvej inštancie dôsledne vysporiadal so všetkými vykonanými dôkazmi, vrátane svedeckých výpovedí, a vykonané dokazovanie výstižne vyhodnotil v bode 14.3.2 napadnutého rozsudku, v ktorom jasným a zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré v tejto časti žalobe vyhovel, pričom sa vysporiadal so všetkými tvrdeniami žalovaného. Samotná skutočnosť, že žalovaný sa s dôvodmi uvedenými v rozsudku súdu prvej inštancie nestotožnil ešte neznamená, že skutkové a právne závery prijaté súdom prvej inštancie na základe vyhodnotenia vykonaného dokazovania nie sú správne.

28. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, ako vecne správny, podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

29. O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP a podľa § 255 ods. 2 CSP tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo, z dôvodu, že obe strany mali v konaní úspech len čiastočný.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).